

Ha én hegy volnék! Itt elbújva kell
 Áttengenem homályos léteimet,
 A szomszédig sem láthatok, s a
 Szomszédból sem láthatnak engemet...

Ha én völgy volnék! (sóhajtott a hegy)
 Ha én völgy volnék! Oh milyen rideg
 Ez a magasság, ez a dicsőség,
 Amelyet tőlem úgy irigylenek.

Engem talál az első napsugár,
 És az utolsó is rajtam ragyog,
 És mégis mindig olyan puszta,
 És mégis mindig oly hideg vagyok.

Pillangó, harmat, esalogány, virág...
 Hiába hívom, egyik sem szeret,
 S mi odalenn enyelgő szellő,
 Az idefönn csatázó fergeteg.

Ha én völgy volnék! élnék ott adant,
 A nagy világtól mélyen rejtve el,
 S cserélgetném a boldogságot
 A szép tavasz kedves szülöttivel!

(Petőfi Sándor.)

A BOLDOG PESTIEK

Hiába is dícséritek
 A szép természetet!
 Az tart legföljebb veletek,
 Ki rossz gombát evett.
 Szegény, szegény falusiak
 S kisvárosbeliek!
 Mi élünk csak valódilag,
 Mi, boldog pestiek!

Lakásunk fényes palota;
 Mindent találni benn,
 Mit a mesterség adhata,
 Hogy legyen kényelem.
 Selyem, rugalmas pamlagunk
 Lágy hintaként remeg;
 Egész török basák vagyunk,
 Mi, boldog pestiek!

És minden nap véghez viszünk
 Nagy epikuri tort,
 Hol étket és italt nekünk
 Száz cifra szolgál hord;
 Míg a zenének hangjai
 Vigan fölzengenek,
 Lelkünk elandalítani,
 Mi, boldog pestiek!

Hát a színház? A táncterem
 És több efféle hely?
 Kapunk alatt hintó terem,
 S mint a villám visz el.
 Így múlik éjünk és napunk,
 Nines hijja semminek,
 Míg végre esődöt nem kapunk
 Mi, boldog pestiek!

(Petőfi Sándor.)